

РОН ГУЛАРТ ГРАНИ

Превод от английски: Цвета Карагъзова, 1987

chitanka.info

ГРАНИ^[0]

Чуваше се ясно как писъците на стареца се извисяват над шума на бурята — силни, пронизителни звуци, изтръгващи се от беззъба уста.

Рой Макалбин, среден на ръст и малко по-пълен от необходимото, извади цигара от джоба на тренчката си и се облегна на парапета на верандата. Валеше силно, дъждовните струи почти докосваха гърба му.

— Какво е това, доктор Казуел?

— Не съм лекар, мистър Макалбин — отвърна мършавият Казуел, мъж на средна възраст, стъпил върху изтривалката пред входа на административната сграда.

— Добре, мистър Казуел, и все пак защо крещи онзи старец там, в къщичката си?

Казуел, който търкаше несъзнателно лявата си длан в кръглата стъклена дръжка на вратата на кабинета си, погледна намръщено през дървената веранда.

— Мистър Макалбин, оценявам високо факта, че като журналист, при това журналист на свободна практика, без конкретни задължения към едно или друго издание, сте толкова любопитен. Но аз наистина не съм в състояние да отговарям на всеки въпрос, който ви дойде на ум.

— Не сте и психолог, нали?

— Не, не съм, въпреки че тук, в Паксвил Удс, имаме както квалифицирани лекари, така и съответния правоспособен персонал от психолози.

— Освен това имате и една от най-известните художнички примитивистки в Америка — смукна от цигарата си Макалбин и

поглади с пръсти влажните си закръглени бузи. — Много хора се интересуват от Грани Гудолър, мистър Казуел.

— Да, и това ни е добре известно, мистър Макалбин — отвърна Казуел, — но вие непрекъснато наблягате по странен начин на думата „имате“.

— Ще ви обясня защо — отвърна Макалбин. — Искам да разбера защо преди три месеца Грани Гудолър е напуснала апартамента си горе на хълма във вашето село Паксвил. Чудя се защо сега се намира във вашия Паксвил Удс в някаква къщичка, където никой не може да проникне. Бих искал да взема интервю от нея.

— Да, разбрах го още когато ми се представихте и ми разказахте за вашата работа — отвърна Казуел. Престана да търка стъклената дръжка на вратата и се приближи до Макалбин. — Паксвил е великолепно място за възрастни хора. Нагоре, зад гората, имаме къщи и апартаменти, където нашите клиенти, самостоятелно или по двойки, могат да преживеят последните си години в условията на добре организирани удобства. Но тук долу, в болницата и в жилищния район, естествено има повече удобства от медицинска гледна точка. Разполагаме дори и с известен брой частни бунгала за интензивен медицински контрол и грижи.

— Значи Грани е болна?

Казуел отговори натъртено:

— Грани е деветдесетгодишна. Тя е, както и вие сам споменахте, голяма американска художничка. За нас е чест, че тя реши преди близо пет години да дойде да живее в нашия съвсем нов комплекс. Твърде възрастна е, мистър Макалбин. Има нужда от много грижи. Не може да бъде интервюирана.

— Но въпреки това рисува?

— Да. Грани пести силите си и затова е все още доста продуктивна. Ако се отбиете в галерията за изящни изкуства в Паксвил Вилидж или в галерията в Бримстоун, ще видите там последните й творби. Оригиналните платна с маслени бои са може би малко скъпи за журналист на свободна практика, но има голям избор от чудесни поздравителни картички и репродукции.

— Вече разгледах картините в Паксвил — отвърна Макалбин.

Старецът в кафаята дъсчена къщичка горе на хълма беше престанал да пищи. Но дъждът, все така студен и силен, не спираше.

Смрачаваше се.

— Платната, изложени в галерията Маркър в Ню Йорк... също ли са от последните й картини?

— Да — кимна утвърдително Казуел. — Компанията „Маркър Кард“ направи Грани известна и тя настоява да им изпращаме най-добрите й неща. Наистина не съм в състояние да ви отделя повече време, мистър Макалбин. Благодаря ви, че проявихте такъв интерес към Грани. Ще и кажа, че сте се отбили тук, и съм сигурен, че това ще предизвика на лицето й мила тъжна усмивка.

— Къде работи тя сега? В своята къщичка ли? — продължи да задава въпроси Макалбин, изхвърляйки фасата на цигарата през перваза на верандата върху ниско подстриганата трева до входа.

— Да, понякога рисува в къщичката си — отвърна Казуел. — Но освен това има и голямо ателие тук, в главната ни сграда.

— Мога ли да го видя?

— Това е само една голяма стая, пълна с разпънати платна, които миришат на боя и терпентин.

— Винаги е от полза да се видят местата, където работят художниците — подхвана настоятелно Макалбин. — Все още не съм се отказал да напиша нещо за Грани Гудолър и нейното изкуство. След като не ми разрешавате да я посетя, поне можете да ми позволите да разгледам помещението, в което твори.

Казуел подсмръкна ядосано, но се съгласи.

— Добре. Вървете след мен. — Той закрачи към изхода, но се обърна намръщено назад към Макалбин. — И моля ви, не хвърляйте повече цигари по земята.

След петнадесетина минути Макалбин си тръгна. Под палтото си, увити в изпоцапан с бои парцал, беше скрил шпакла и чаена чашка, откраднати тайно от студеното ателие, докато Казуел му свалеше някакъв албум с поздравителни картички. Слизайки по застланата с плочи пътека към паркинга, Макалбин сви в юмрук мушнатите в джобовете на тренчката си ръце.

Около двадесетина къщички се белееха тук-там из десетте акра площ на Паксвил. Тревата и храстите бяха грижливо поддържани, повечето цветя вече бяха започнали да вехнат и да пожълтяват. Макалбин беше дошъл в Кънектикът изпълнен с подозрения. „Прав съм“ — повтори си той. Влезе в колата и потегли към града.

Падаха сухи листа, носени от вятъра, и се удряха леко в малките прозорчета с оловни рамки на галерията Бримстоун. Макалбин пъхна бледия си юмрук в джоба на палтото си и изцъка с език — звук, наподобяваш слабо ехо от шума на вятъра и капещите листа. „Не, не“ — промърмори той. Намираше се в края на галерията — на голямата зала, — след като бе разглеждал съсредоточено една след друга картините на Грани Гудолър. Сега спря пред ведра сцена — момиченца оседлаваха пони на фона на лятно поле: малки фигурки и едно мръснокафяво пони в неестествено скована поза. „Не“ — повтори твърдо Макалбин.

— Нищо подобно — отвърна приятен глас точно зад гърба му. Макалбин се обърна и видя едно много красиво момиче с кестеняви коси и лице, леко поруменяло от утринния вятър навън.

— Моля? — не разбра тон.

— Вие гледахте с неодобрение, а аз исках да ви уверя, че малките момиченца наистина имат понита с такъв цвят. — Лунички образуваха две неопределени дъги под блестящите ѝ очи. — Аз например имах такава пони.

— Убедихте ме — отвърна Макалбин. — Не съм имал пони като малък, затова пък имах велосипед. Вуйчо ми го беше боядисал в същия цвят като този грозен кон.

— Изглежда, не харесвате работите на Грани.

— Не. Ако съдбата на този район трябваше да зависи от хора с моя вкус, цялата ви търговия с творбите на Грани Гудолър щеше да банкрутира.

— Тя съвсем не е моя — отвърна момичето. — Аз съм само съсобственичка на магазин за подаръци близо до село Паксвил.

— Между другото казвам се Рой Макалбин — представи ѝ се той, — журналист на свободна практика. А вие?

— Нан Хендри — усмихна се мило тя. — В такъв случай очевидно не сте дошли в този край на Кънектикът само за да разгледате нашите прочути картини?

— Точно за това дойдох. Но не и за да им се възхищавам.

Нан докосна бузата си с лявата ръка, очертавайки неволно дъгата на луничките си.

— Не ви разбирам добре.

— Виж какво, Нан — погледна я той. — Искаш ли да вечеряме заедно?

— Нямам нищо против. Добра идея. Тази вечер ли?

Макалбин допълни своята чаша и остави бутилката с вино върху карираната покривка така, че да му бъде подръка.

— Харесва ми странноприемничката — каза той на Нан — и ресторанчето. Тук има почти европейска атмосфера. — Пъновете в огнището близо до тях пращяха, огнените езици се виеха и той млъкна за миг. — Въпреки че не трябва да сервират това нюйоркско вино. Решително не, единствените добри домашни вина у нас се правят само от неколцина недотам известни калифорнийски винари.

— Много ли си пътувал? — попита красивото момиче. — И в Европа, и в Съединените щати?

— Разбира се. Едно от големите преимущества на свободната практика е пътуването. Вземам си само фотоапарат, малко бельо и портативната пишеща машина. А и от нея всъщност нямам нужда, защото умея да стенографирам, мога да си наема машинописка или просто да изпратя материала си по телефона. Зависи за кого пиша.

— Този път за кого пишеш?

— Още не знам. Засега не съм отварял дума за това, чакам да събера достатъчно материал. Ще го предложа на някой седмичник или на някое илюстрирано списание. Ще им продам всичко за кръгла сума.

— Но какво точно проучваш тук? Не искам да се бъркам в работите ти. И все пак ми е любопитно.

Макалбин отпи от виното.

— Това ми харесва, Нан. Знаеш ли, повечето момичета и тук, и в чужбина изобщо не се интересуват от работата на един мъж. Всякакъв разговор на професионални теми ги отегчава. Не че се интересуват само от домашни проблеми. Просто са тъпи и толкова. Когато един мъж стане на тридесет години, колкото навърших аз преди три седмици, хората смятат, че трябва да създаде семейство. Аз обаче не виждам смисъл да създавам семейство само поради тази причина, особено с някоя тъпачка.

— Явно не си женен.

— Не. Повечето жени не биха приели скитническия ми начин на живот — отвърна той. — Живея така вече шест, близо седем години. Впрочем, откакто отбих военната си служба. Казвам ти го, защото изглеждаш съвсем друг тип момиче и можеш да разбереш тази моя страст да се добера до истината. Да я открия, да я изровя. Понякога истината наранява хората, понякога може дори да ги унищожи. Човек не бива да се тревожи от това. Истината е, да речем, като факел, на който трябва да се поддържа огънят.

— Да, разбирам те, Рой. — Нан докосна бузата си и се усмихна. — Малко мъже могат да проявят такава смелост. Напомняш ми за моя баща.

Макалбин се засмя.

— Така ли? Не и за моя. Е, всъщност откъде да знам. Родителите ми никога не са имали особено значение за мене. А сега повече или по-малко съм сирак.

— Съжалявам.

— Това е факт. Няма място за съжаление.

— Аз действително изпитвам интерес към работата ти, Рой. Ако искаш да поговорим за сегашната ти идея, ще ми бъде повече от приятно. Мисля си, че при подобен вид работа човек понякога може да се чувства твърде самотен.

— Виж какво — подхвана Макалбин, — не става дума за семеен скандал, нито за случай на организирана престъпност. Не е дори и политически въпрос. И все пак ми се струва, че оттук тръгва една хубава нишчица, и аз искам да размотая кълбото. Преди две седмици бях в Сан Франциско, там разгледах една изложба на нови картини от вашата Грани Гудолър. Случайно минавах през Фриско^[1], дори нямах желание да се обадя на някого от приятелите си там. И без това нямат представа, че вече не съм някъде от другата страна на Тихия океан. Както и да е, Нан, вгледах се в тези картини и изведнъж нещо ме поразя. Не зная защо никой досега не го е забелязал. Може би защото Грани Гудолър заема доста особено място в американското изкуство; не е истинска художничка, но и не рисува само заради търговия. Примитивистка е, но има наистина голям успех. Много е богата.

— Какво... — наведе се към него Нан — забеляза?

— Картините не са автентични.

Нан се изправи рязко и се намръщи.

— Искаш да кажеш, че някой тук продава фалшифицирани картини на Грани Гудолър?

— Това беше първата мисъл, която ми мина през ума — призна чистосърдечно Макалбин. — Затова много внимателно разпитах подробно хората от галерията. Всъщност това беше доста добре организирана художествена изложба на Поуст стрийт и успях да разбера, че картините са изпратени от Паксвил, щата Кънектикът, от селището за възрастни хора, чиято галерия от няколко години се разпорежда с нарисуваното от Грани.

— Но, Рой — учуди се красивото момиче, — какво би могло да означава това?

— Ако съм прав — отговори той, — а аз разбирам достатъчно от картини, за да бъда повече от сигурен, че съм прав, това означава, че тук в Паксвил се върши нещо нередно. Слушай, Нан, отразявал съм досега няколко случая на фалшификации с произведения на изкуството, въпреки че тогава ставаше въпрос за фалшификации на картини от стари майстори. Убеден съм, че десетината платна, които видях в Сан Франциско, са фалшиви. Такива са и повечето в Паксвил, както и десет от петнадесетте в галерията Бримстоун, където се срещнахме тази сутрин.

Нан шумно пое въздух.

— Според теб какво точно правят, Рой?

— Може би самата Грани, след като е прехвърлила деветдесетте, не е в състояние да работи така бързо, както по-рано, и има помощник, който изпълнява поръчките. — Макалбин се облегна удобно назад и огънят освети кръглото му лице. — Впрочем, Нан, дойдох тук, защото ми хрумна съвсем друга идея. Искам да я проверя.

— И каква е тя?

— Всичко в Паксвил е в частни ръце — продължи Макалбин. — Вече проучих това. Разбрах също, че Грани Гудолър няма близки роднини. Да предположим, че бабата е получила удар и не може да рисува повече? — Той опря чашата с вино в брадичката си. — Или да предположим, и именно това е въпросът, който ме интересува най-много, да предположим, че прочутата стара дама на американския примитивизъм е хвърлила топа, че е умряла. Може би е в интерес на хората в Паксвил да поддържат идеята, че е жива?

— Но това е ужасно! — възкликна момичето. — Кому е нужно да представя Грани за жива, ако е умряла?

— Докато картините на Грани изтичат навън по конвейера, твърде много пари се връщат обратно в Паксвил. Казуел и двама негови приятели са съдружници в компанията, която се занимава с продажбата на картините на Грани, те имат и търговските права върху тях. Както знаеш, имат лиценз да използват картините ѝ за производство на поздравителни картички и календари.

— Да, аз самата продавам от тях в моя магазин. — Нан сложи тънките си нежни ръце върху масата. И поклати глава. — Мисля, че не е съвсем изключено това, което предполагаш, да е възможно, Рой. И все пак изглежда ужасно, че някои може да го върши наистина. Какво е мнението на хората, с които си обсъждал теорията си?

— Обикновено не се доверявам на никого — отвърна кратко Макалбин — или го правя много рядко.

— Поласкана съм, че се довери на мен. Теорията ти е доста обезпокоителна.

— Това не е само теория — продължи той. — Когато преди няколко дни бях в Паксвил, взех тайно една шпакла и една чаена чаша, които би трябвало да са на Грани. След като свърша работа тук, ще ги занеса във Вашингтон да вземат отпечатъци от пръстите, а по тях има отпечатъци.

— А докога ще бъдеш тук? — попита Нан.

— Все още не съм се отказал от желанието си да разгледам къщичката на Грани в Паксвил — сподели с нея Макалбин. — И тъй като непрекъснато мисля по този въпрос, възнамерявам да се опитам да видя и самата Грани.

— Може би ще мога да ти помогна.

— О, така ли?

Тя пак се намръщи.

— Ще помисля и ще ти кажа — заяви тя.

— Говорих твърде много за себе си — притесни се изведнъж Макалбин. — Нека си сменим ролите, Нан. Кажи ми нещо за себе си.

Момичето сведе поглед към ръцете си и прехапа устни. После му се усмихна през масата.

— Добре, Рой...

На следващия ден не валеше и беше ясно. В десет часа сутринта Нан му се обади по телефона. Макалбин седеше на ръба на леглото в своята стая в странноприемницата Бримстоун и нахвърляше нещо в един от евтините бележници, каквито обикновено използваше.

— Мисля, че наистина ще мога да ти помогна — събщи му момичето.

Макалбин започна да изписва името и в полето на бележника.

— С какво, Нан? Не искам да се забъркваш в тази паксвилска история.

— Това, което чух снощи, ми се стори много обезпокоително. Не ми харесва, че тук може да се вършат подобни неща — отвърна тя. — Но ти каза, че все пак не си напълно сигурен. Смятам, че трябва да се увериш. Искам да ти помогна да научиш повече неща.

— Благодаря ти много, Нан. И въпреки всичко е рисковано.

— Не искам да ти обърквам плановете, Рой. Но имам една идея.

— Слушам.

Тя каза:

— Познавам един човек от обслужващия персонал в Паксвил Удс. Независимо какво смяташ, че се върши там, Бен е честен човек.

— Значи Бен. И какво?

— Спомена, че искаш да се вмъкнеш вътре и да разгледаш къщичката на Грани.

— Разбира се. Да не искаш да кажеш, че този твой приятел, честният Бен, може да ме вмъкне вътре?

— Мога да го попитам. Исках първо да се уверя, че си съгласен.

Макалбин кимна одобрително в слушалката.

— Не е лошо като идея.

— Ще се свържа с Бен и ще се опитам да уредя нещо за тази вечер или за друга вечер в най-скоро време — отговори момичето с мекия си топъл глас. — Освен това, ако нямаш нищо против, бих искала аз да те закарам дотам.

— Не съм сигурен, че няма да бъде опасно за тебе.

— Рой, искам да ти помогна. Моля те.

Той отново кимна.

— Добре, Нан.

— Ще се обадя веднага след като се изясни.

— Благодаря, Нан. Правиш ми голяма услуга.

Обади му се след по-малко от два часа.

Същата вечер Макалбин стоеше в сгъстяващия се мрак и се слушваше. Наоколо цареше тягостна тишина. Протегна ръка и докосна телената врата на високата, стабилно построена ограда. После съвсем бавно натисна дръжката. Вратата се отвори, не се чу сигнал за тревога. Въздъхна шумно. Приятелят на Нан беше изпълнил обещанието си. Макалбин се промъкна вътре и затвори вратата след себе си. Гориста местност, прави дървета, които растяха нагъсто, рохкави купчини от нападали листа. Тръгна предпазливо надолу, движейки се колкото е възможно по-тихо.

След няколко минути забеляза светлинните на къщичките, които търсеше. В три от шестте в този сектор очевидно имаше хора. Макалбин спря, извади от джоба на палтото си начертана с молив скица и я разгледа на сгъстяващия се сумрак. Къщичката на Грани беше третата отляво. Вдигна глава, за да огледа по-добре къщичките. Прозорците на третата къщичка светеха. Прибра скицата и измъкна миниатюрния си апарат.

Край къщичката нямаше никой. Прекара известно време така, скрит в сянката на дърветата, за да се увери, че всичко е наред. Докато нощта постепенно го обгръщаше, тръгна направо към къщичката. Наближи я приведен ниско и движейки се успоредно на плета около нея. Много внимателно се промъкна към осветения прозорец.

Вътре беше пуснато радио, чуваше се стара музика. Клатеше се люлеещ се стол. Макалбин нагласи фотоапарата и пристъпи още по-напред. Изпъна се в пълен ръст и успя да надникне. В облицованата с чам стая имаше триножник. На него — полузавършена картина: дребни човешки фигурки се пързляха на шейна. Макалбин видя побеляла глава и гръб, покрит с вълнен шал. Една ръка размазваше бавно с четка калнокафява боя върху хълбоците на дребен кон. Щракна с фотоапарата.

Ръката остави четката и смъкна перуката с бялата коса. Казуел се изправи, отметна шала и насочи пистолет към прозореца. Макалбин се обърна и побягна — в друга посока, не по същия път, по който беше дошъл.

И последният проблясък на изминалия ден вече се беше стопил, прозрачен синкав мрак изпълваше гората. Дърветата тъмнееха.

Навсякъде около него беше зловещо ясно и тихо. Макалбин притисна разперени длани върху месестата си гръд, жадно гълтайки студения въздух. Опитваше се да диша безшумно, но се беше задъхал, докато изкачваше бавно гористия хълм.

Ослушваше се, за да разбере дали го преследват, но не чу нищо. Лека, хладна мъгла се процеждаше през ясно очертаните голи дървета. Продължи да си пробива път нагоре. Листата пукаха въпреки внимателните му стъпки, шумът от движенията му се предаваше като ехо през сухите шубраци. Макалбин спря отново и пак се послуша. Не чу нищо, освен звуците, които сам издаваше. Силна болка го прониза през ребрата, сви болезнено дробовете му. Макалбин въздъхна и продължи нагоре.

Не можеше да запомни дърветата, край които минаваше. Имаше чувството, че непрекъснато менят положението си. Спря и напрегна очи в студената тъма. Пое дъх бързо и изплашено. Горе, на върха на хълма, стоеше някой и неподвижно чакаше, чакаше търпеливо, черен и прав като мъртво дърво. Макалбин беше сигурен, че горе вляво има човек, може би някой от персонала — огромен, широкоплещест, който чака него. Макалбин клекна и на четири крака започна бавно да се отдалечава от застаналата горе фигура. Движеше се превит ниско до земята, раздирайки дланите и меките си колене в трънаците и нападалите клони. След няколко дълги като вечност минути се изправи, огледа се и отново се залепи за земята. Горе на хоризонта го чакаше още някой — друг човек, скръстил ръце на гърдите и широко разкراчил крака; засилващата се мъгла размазваше силуета, но той несъмнено бе там.

Запълзя в нова посока — още по-тихо, още по-бавно. Стараеше се да не издава звук, да се движи и да лиша безшумно. Мъглата се сгъсти и с напредването на нощта стана още по-студено. Макалбин погледна часовника си. Видя, че е прекарал в гората само тринадесет минути. Пак въздъхна и продължи да се движи напред.

След доста дълго време, всъщност само след още единадесет минути, той стигна края на гората и съзря долу малкото отклонение от шосето, където Нан беше паркирала колата. Нан все още беше там — колата стоеше прикрита в сянката на ниско надвисналите бодливи клони на вечнозелено дърво. Без да го е грижа вече да не вдигне тревога или да привлече нечие внимание, Макалбин се затича към

телената ограда, подскочи, за да се хване по-добре, и се закатери. Никакъв звън, никакъв сигнал за тревога. Скочи от другата страна и се затича към колата. Сграбчи дръжката на вратата до шофьорското място и се метна вътре.

— Да се махаме оттук — извика той и застина.

Зад волана седеше Казуел със същия малък револвер в дясната си ръка. С лявата се пресегна и изключи радиото.

— Исках да чуя съобщението за времето. Утре може да завали сняг. Поне така изглежда, не мислите ли?

Макалбин пое дъх и попита, все още дишайки тежко:

— Къде е Нан?

— Един от помощниците ми я откара вкъщи.

— Тази работа няма да ви се размине лесно, Казуел, да ме преследвате като дивеч и да отвлечете Нан Хендри. Това е Кънектикът, не е феодално царство.

— Тя съвсем не е отвлечена, намира се във великолепна форма — отвърна Казуел. — Нан просто е на наша страна, както и повечето хора тук. Вие сам, мистър Макалбин, отбелязахте колко много жители в нашия район изкарват прехраната си благодарение на Грани. Едно на друго, дъртата ни осигуряваше около милион и половина годишно. Когато умря тази пролет, решихме да не обръщаме внимание на този факт. Изключително примитивният ѝ стил може да се имитира лесно. Един млад художник, приятел на Нан, рисува сега картините на Грани. Никой друг досега, освен вас не се е усъмнил в нашата малка комбина.

— Сгрехих, като се доверих на Нан, а?

— Никога не се доверявайте никому, когато няма нужда — отвърна Казуел. — Бих искал и двадесетината души в Паксвил и околностите му да не бяха посветени в историята с Грани. Но така или иначе, за един сложен план са необходими повече съмишленици.

— Грани Гудолър би трябвало да е вече на около деветдесет години. Колко време още можете да я представяте за жива?

— Най-малко още пет години — отвърна Казуел. — Това означава за нас над пет милиона долара, а може би и повече, ако два от търговските ни проекти се осъществят докрай. Тогава можем да ѝ разрешим да умре. Ще се разиграят страсти, ако това продължи безкрайно дълго, пък може да възникнат и подозрения. За щастие Грани също като вае няма близки роднини и няма кой да ни създава

неприятности. И тя не беше свързана с никого, работеше на свободна практика.

— Аз не съм съвсем без връзки. Какво се готвите да направите?

— Знам, че сте се посветили на истината с упоритост, често граничеща с жестокост — подхвана Казуел. — Ако ви пусна да си заминете, няма да стане работата. Вие сте неподкупен и не може да ви се вярва, че ще мълчите. Чаената чаша, която отнесохте със себе си, ме разтревожи много. На нея могат да бъдат открити и моите отпечатащи, а те вече са картотекирани на някои места. Не, засега просто не мога да ви оставя на свобода.

— Що за нагъл език? Мислите, че можете да ме убиете, защото съм разкрил игрите ви?

— Няма да ви убием, господин Макалбин — отвърна спокойно Казуел, — ще ви задържим тук, за да не ни създавате неприятности.

— Как си представяте, че можете да ме държите в старчески дом?

— Много просто — каза Казуел.

Вратата зад Макалбин се отвори, някой затисна устата му с ръка и го измъкна от колата.

След седмица извадиха всичките му зъби, избелиха косата му, обработиха кожата на тялото му, поставиха го в бунгало за интензивен контрол и го натъпкаха с наркотици. Внушиха му, че е много болен старец — и доста дълго време той им вярваше.

[0] Възрастна жена, баба (англ.). — Б.пр. ↑

[1] Популярно съкращение за Сан Франциско. — Б.р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.